

תשושוח מרעב ורועדות מקור, הפגינו כמה בנות נגד שערוריית הגיוס

שלוש מזל המישכן

החליטו שאני לא עריקה. לא הצלחתי לשכנע אותם שאני עריקה ואמרו לי ללכת הביתה. עכשיו קיבלתי עוד צו. אני לא אלך.

כאשר שבתה רינת הגיעה מישטרה צבאית אל ביתה אשר במרכז תל-אביב. אמה של רינת, הנראית צעירה בהרבה מגילה, עסקה בניקוי חדר המדרגות. השוטר הי צבאי זינק לעברה: "תפסנו אותך לוי רינת. תפסנו אותך". רק בעמל רב, ובי עזרת תעודת זיהוי הצליחה הגברת לוי לשכנעו כי היא רק האמא.

רינת הצטרפה להפגנה שמול הכנסת ו אחריה החלו באים המונים. תחילה זוגות, סקרנים המביעים אהדה. אחר-כך בודדים שבאו במיוחד, והשלב הבא היה של קבור צות גדולות יותר שנשארו לזמן רב יותר. במשך היום היו אנשי מישמרה הכנסת מעבירים את שובתות הרעב. עם כל הכבוד דה הקלה שלהן אל מעבר לגדר, למקום המיועד למפגינים. רק בלילות, נכרמו רח מי השומרים, והם הרשו לצעירות להצי טופף ב"בוטקה", שם היה קצת פחות קר. ביום השני שבער התחילו להופיע חבי רינת הכנסת. כמה מהם באו ביוזמתם. אורה נמיר וגאולה כהן היו הראשונות. גאולה הבטיחה להן, "אני איתכן. אתן צודקות." ועוררה את חמתם של כמה משותפיה ל תנועת בנא"י. אורה נמיר היתה מעשית יותר. היא הביאה לבנות טרמוס עם קפה חם. במשך שלושת ימי הכנסת הפכה נמיר מקשרת בין הצעירות לבין מיוזני הכנסת כשהיא מחדשת פעמים רבות ביום את מלאי הקפה. כאשר רינת הרגישה חולשה, התמלא הטרמוס של נמיר במרק חם. זה מוזן יותר, אמרה. אחר-כך באו חברי כנסת בקבוצות גדולות יותר. מישלחת של חברי-כנסת מהמערך, בראשותו של יושב-ראש הסיעה משה שחל, התייצבה, חתמה על עצומת ההודות וחזרה למישכן החמים.

לואק אמיר, הח"כ כבד-הגוף מדימונה, היה לא כלייך נעים. הדמות שלו לא הש תלבה היטב עם שובתות רעב, אבל רינת, שהבינה לקשייו של אמיר, אמרה לו: "לא נורא. אחרי שאני אנצח במאבק, נלך שניי נו ביחד ונרביץ אינו ארוחה טובה."

חברי-כנסת

רבים התחמקו

וזה אדוני, שהפכה בתיבת כמעט, יחד עם שני חברי-הכנסת של של"י, הביאה להן קרם לחות. "זה נהדר", קראה רינת, "זה ממש נותן כוח להמשיך". קבוצה של צעירים דתיים שבאו לבקר בכנסת עברו ליד הגדר וצעקו ל עבר הצעירות השובתות: "זונות, פרוצות." ציפי נעלבה, אך רינת אמרה: "זו הסיי בה שאני לא מוכנה ללכת לצבא. היום מי שהולכת לצבא נחשבת זונה. אני לא רוצה להיות זונה." לעומת קבוצה זו של דתיים הגיע לאתר השובתות המוכיר הכלי לי של תנועת בני-עקיבא בישראל. כשי הוא חובש כיפה ולבוש במדים של תנו עתה, הוא בישר לצעירות, "אנחנו תומכים בכן, כל תנועת בני עקיבא איתכן." המח וזה של גאולה כהן מהצד האחד ושל המזי כיר הכללי של תנועת הנוער הדתי מה צד האחר עוררו בלב הבנות התרגשות. יחד עם מוכיר בני עקיבא הגיע גם מזי כיר השומרה-הצעיר. הוא הבטיח את תמיי כת התנועה שלו ואת זו של בני הקיבו צים.

הבנות הפסיקו להיות לבד. אט אט הת אסף סביבן גרעין. "זה כמו בתקופה היפה של המדינה, כשהיו עוד אידיאליסטים," הגיבה אסתר נורמן, אחת המזדהות, "פה רואים אנשים יפים שמאמינים. אולי הם יפסידו את המאבק, אבל הם יהיו שלמים עם עצמם."

מיה ליקורניק, גבוהת-קומה, סטודנטית למדעי-המדינה מתל-אביב הגיעה אף היא. מיה קיבלה על עצמה את יחסי-הציבור של

מפ"ם שני חברי-כנסת של מפ"ם, חייקה קרוסמן (באמצע) ומאיר תלמי, כשהם מעודדים את רינת לוי, היחידה בינתיים מהבנות שהודיעה כי תמרה את פי הצו ולא תלך למילואים.

ר"צ ח"כ שולמית אלוני ביקרה פעמים אחדות את הבנות השובתות מול מישכן הכנסת ואף הביאה להן קרם לחות. ליד אלוני ציפי בנש, השובתת הראשונה ולידה יהודית הספל

עבודה יושב-ראש סיעת המערך בכנסת, משה שחל, יחד עם ראש עיריית דימונה, ח"כ זיאק אמיר, כשי מאחריהם מצוי מזכיר הטיעה, ישראל פלג. רינת לוי הבטיחה לאמיר גדל-הגוף כי אחרי השביתה, "ארביץ איתך ארוחה."

א"י השלמה ח"כ משה שמיר (מימין) כשמאחוריו פוסט חסיד נוסף של תנועה זו, צבי שילוח, באו להפגנה כדי לתמוך בשובות. אולט כאשר הבחינו כי במקום נמצאים צלמי עיתונות מיהרו להסתלק וחזרו למישכן.

באו לבקר אותה בכנסת, אבל לא הסכימו כי ציפי תפר חוק. אחרי ארבעה ימי שביי תת רעב, שבהם רותה כ"י 10 קילוגרמים, ושהם הופיעו פיצוענים על פניה היב שים מהשמש שבימים ומתקור שבלילה, הת גייסה ציפי ביום רביעי האחרון. היא שירי תה שלושה ימים והשתחררה. ארבעה ימי רעב לעומת שלושה ימי שירות.

למחרת היום הצטרפה אל ציפי רינת לוי. רינת, שחורת-השיער בת ה-22, היא ההיפך הגמור מציפי. השקט של ציפי פיי נה מקומו לרוחה הסוערת של רינת. "אני לא אלך לצבא. שלחו לי צו, שלחתי אותו בחזרה. אחר-כך שלחו לי עוד צו והודעתי לקצינת הקישור שלי שאני לא הולכת. אחר-כך אמרו לי שאני עריקה. באתי, אבל

לגמה מים ממילל שהיה לידה ועישנה סיגריות קנט בשרשרת. "הייתי חיילת בי שיריון. הייתי חיילת טובה אפילו." סיפרה ציפי בת ה-22 לאורח הלילי שלה, "אחר כך שמעתי שבנות דתיות לא הולכות למיר לואים וקיבלתי צו. מאוחר יותר שמעתי כי בגין משתומם איך יכולה להיות אפלייה ברוסיה. הבנתי שלא רק ברוסיה, אלא גם אצלנו יש אפלייה. לכן אני שובתת."

מרק חם

ודאגה חמה

ה וריה שה ציפי, סמלת השיריון כי מילואים, מסכימים עם בתם. הם גם

ב ירושהים קר בדידה. ציפי בנש ידעה זאת. אך היא לא ידעה עד כמה קר הלילה הירושלמי. היה מי שדאג להי ביא לה תנור נפט. ב"בוטקה" של תחנת האוטובוס מול הכנסת לא הצליחה להדליק את תנור הנפט. ציפי שכבה על כסא-נוח כשהיא מכוסה בשמיכת פוך שהביאה מהי בית — אך השמיכה היתה כלעג לרש.

בשעת לילה הגיעה מכוננית לרחבת הר כנסת. איש המישמר במדים הכחולים נתן לה להכנס. במכונית היה רופא צעיר מי הדסה. הוא סיים את המישמרת שלו, וכי ששמע על שובתת הרעב, חש הזדהות עיי מה. הוא בא לבדוק האם מצבה הפיסי של ציפי טובה. הוא גילה כי גם מצבה הנפי שי טובה. הנערה שכבה בשתיקה, מדי פעם